

Kertomuksia Keksi-Maasta

1 TOTUUS PILKO RÄISKÄLEESTÄ

Mikko Leinonen

KERTOMUKSIA KEKSI-MAASTA

1

Totuus Pilko Räiskäleestä

KERTOMUKSIA KEKSI-MAASTA

1

Totuus Pilko Räiskäleestä

MIKKO LEINONEN

Copyright © Mikko Leinonen 2016
Kustantaja - Books on Demand, Helsinki, Suomi
ISBN: 978-952-330-525-0

Valmistaja - Books on Demand, Norderstedt, Saksa 2016

On kulunut jo reilut sata vuotta siitä, kun otsikoin käsissäsi olevan tarinan Totuudeksi Pilko Räiskäleestä. Koska alun perin kuitenkin kirjoitin kirjani vain Keksi-Maassa asuville lukijoille, lienevät muutamat saatesivut nyt paikallaan. Seuraavaksi siis lyhyt esitelmä Keksi-Maasta, hippuloista, Pilkosta ja J. R. R. Tolkienin elämäntyöstä.

Aivan ensiksi teidän on syytä tietää, että on olemassa monia maailmoja. Maapallon todellisuus on vain yksi niistä, vaikka sekin on jo päätähuimaavan laaja. Muinaiset ikihaltiat tiesivät jonkin verran noista toisista maailmoista, mutta meille nykyajan olennoille ovat tuttuja enää vain Maa ja Keksi-Maa, ilmeisesti siksi, että ne ovat aina sijainneet varsin lähellä, mahdollistaen näin kanssakäymisen ja suhteellisen helpon ulottuvuusmatkailun. Monien maailmojen olemassaolon jumaluusopillisiin tai taikateoreettisiin näkökulmiin en tässä puutu.

Minä itse olen kotoisin Keksi-Maasta. Se on nimensä mukaisesti kuin valtava täytekeksi, jonka eloton luonto muodostuu lähes täysin ruoka-aineista. Kaikki tuossa maassa on jollain lailla taikapitoista, mutta silti omalla tavallaan jo tuttua myös teille Maan asukkaille. Tarkoitin tätä: olette kaikei kuulleet tarinan ajasta jolloin Maa oli litteä? Tai siitä, että Kuu on juustoa tai että jossakin päin taivasta liitelee lohikäärmeitä? Useimmat tuollaiset kertomukset ovat kotoisin täältä Keksi-Maasta. Vaikka velhot ovatkin aina halunneet pitää Keksi-Maan olemassaolon salaisuutena, ei totuttua voi kuitenkaan aivan täysin kätkeä, vaan se tihkuu läpi sieltä sun täältä. Eli vaikka ette ehkä uskokaan velhoihin, lohikäärmeisiin tai vampyyreihin, te tiedätte heistä silti yllättävän paljon. (Tai ainakin uskotte tietävänne, vaikkei siihen näytä olevankaan mitään järkevää syytä.) Ja kysykääpä itseltänne, mistä nuo kaikki tarinat muka muuten olisivat tulleet?

Koska tässä kirjassa on kyse totuudesta tarinoiden takana, on minun nostettava esille myös eräs tietty henkilö: vanha ystäväni J. R. R. Tolkien, jonka opin tuntemaan jo tämän ollessa nuori velho-opiskelija. Laillani hänkin tunsii todellisen Pilko Räiskäleen ja todellisen Keksi-Maan, ja kertoi lapsilleen tarinoita Pilkon seikkailuista, päätyen lopulta kirjoittamaan aiheesta kokonaisen kirjan. Nuoren kohdeyleisönsä vuoksi Bilbo Reppulin tarina on kuitenkin varsin kaukana totuudesta.

Tolkienin oman elämän tärkein saavutus oli hänen laaja tutkimuksensa Keksi-Maan muinaisajoista. Koska hän eli Maassa, ei hän voinut kertoa suoraan totuutta työstään, vaan joutui hyödyntämään esiin kaivamaansa historiaa käyttämällä sitä omien kirjojensa

pohjana. Vaikka Keksi-Maan Esiaikojen historia käykin parhaiten ilmi Silmarillionista, on sen jatko-osista: Hobitista ja Taru Sormusten Herrasta tullut paljon suositumpia niiden viihdearvon vuoksi. (Mikäli olette sattumalta lukeneet ne, saattaa teillä olla ennakko-odotuksia tämän kirjan sisällöstä. Niinpä varoitan teitä: tämä kirja on Tolkienin romaaneja vanhempi, eikä sen tarkoitus ole osoitella ilkeämielisesti Tolkienin virheitä, vaan tuoda julki todellisen Pilkon alkuperäistarina syistä, joihin myöhemmin palaan.)

Kuten ehkä jo arvaattekin, ei se Keskimaa, josta Tolkienin kirjat kertovat, ole itse asiassa lainkaan samanlainen kuin todellinen Keksi-Maa. Se ei ole ollut sitä koskaan.

Ensiksikin Tolkienin kuvaamista esihistoriallisista ajoista on kulunut jo niin kauan, että esimerkiksi ylväiden ikihalttioiden suku on taantunut huolettomiksi ja villinsöpöiksi nymfinkäisiksi, hunajapurkkipuiden hivenainepitoiset sokerit ovat muuttuneet makeutusaineiksi ja kääpiöt kuolleet lähes tykkäänään sukupuuttoon. Toinen syy Keksi-Maan ja Keskimaan erilaisuuteen on tietenkin se seikka, että Tolkien lainasi kirjojensa luonnonkuvaukset lähinnä Maapallon biosfääristä – ja hyvästä syystä. Vai mitä luulisitte 1930-luvun vakavamielisten, ”valistuneiden” ja järkevien englantilaisten ajatelleen piparitaloissa asuvista ihmisistä ja tontuista, suklaataivaan alla lipuvista hattarapilvistä tai limonadimerestä? Jalavat ja tammet olivat vielä tuohon maailmanaikaan välttämätön valinta.

Entä Pilko Räiskäle sitten? No, keksimaalaisille Pilko on itse asiassa varsin kuuluisa henkilö. Hänen suuresta omaisuudestaan kerrotaan tarinoita jo lapsille, kun taas hieman vanhempi nuorisokäyttää häntä esimerkkinä henkilöstä, jolla on vientiä naisten keskuudessa. Aikuiset sen sijaan vuoroin paheksuvat ja parjaavat, vuoroin juoruilevat ja luulottelevat, vuoroin kadehtivat tai vihaavat. Totuutta hänen rehdistä luonteestaan ja siitä, mitä todella tapahtui, ei juuri tiedetä.

Itse Pilko on kuuluu hippuloihin. Toisin kuin Tolkien kertoo, eivät hippulat ole yleisesti ottaen lainkaan ihmisiä lyhyempiä, vaikka huomattavasti pulskempia he kyllä ovat. He asuvat Herkkumaaksi kutsutulla alueella, keskellä muuten varsin ihmisvaltaista Keksi-Maata. Hippulat ihannoivat pulleutta ja pyöreitä muotoja, ja rakastavat poikkeuksesta ruokaa, seurapelejä ja juhlia. Hippuloilla on todella herkkä haju- ja makuaisti, ja useimmat heistä ovat äärettömän taitavia kokkeja – paitsi ne, jotka ovat esimerkiksi äärettömän taitavia leipureita, keittäjiä, kylmäkköjä, tarjoilijoita, baarimikkoja, juustomestareita, viinispesialisteja tai muuta sellaista. (Ymmärrätte varmaan.) Ja vaikka hippulat viihtyvätkin kotona kasvimaidensa, puutarhojensa ja liesiensä äärellä, koostuu heidän arkensa lyhyistä työsovimuksista eri puolilla Keksi-Maata sijaitsevista ihmisravintoloissa, siis ihmisten kokkeina. Siinä kun tontut ovat kuuluisia elävien lelujen ja älykkäiden koneidensa rakentajina, nymfinkäiset kiertävinä muusikoina ja erinomaisina käsityöläisiä, ja ihmiset siitä että heitä on muuten vain paljon, (heh, hieman huumoria!) ovat hippulat aina kokkeja. Keksi-Maassa kukaan ei voisi kuvitella muuta.

Hippuloilla on kaksi muutakin erikoisuutta: ensinnäkin heillä on myötäsyttyinen heik-

kous kirjoitetun kielen ymmärtämiseen, ja toisaalta he ovat poikkeuksellisen herkkiä aistimaan ympärillään olevan taikuuden. (Itse asiassa he päihittävät siinä lajissa jopa ihmisten velhot, joskin tuo herkkyyks on heille yleensä enemmän kirous kuin siunaus.) Ja koska hippulat arvostavat kaikkein eniten juuri ruuanlaittotojaan, ovat he myös valinneet itsensä johtamaan ne, jotka osaavat pistää pystyyn parhaat pidot: pitomestarit. Tämä seikka on tärkeä nimenomaan siksi, että sekä Pilkon äiti Mesi että myöhemmin myös itse Pilko keräsivät ympärilleen kokkiseuran ja taistelivat pitomestaruuksista. Pilkon nuoruus olikin suurelta osin yhdistelmä jatkuvan puurtamisen ympäröimiä juhla järjestelyjä, tiukkaa kotiopetusta ja karkailua moniin hippuloille epätyypillisiin ihmisharrastuksiin, joita hänen kokkimestarinsa eivät yleensä katsooneet hyvällä.

Mutta sitten tärkeimpään asiaan: miksi Totuus Pilko Räiskäleestä on jälleen kerran ajan-kohtainen, ja kaiken lisäksi vieläpä siellä Maassa? Kuunnelkaa tarkasti.

Keksi-Maa on nyt ollut pitkään sodassa ja miehitettyinä, ja alkaa näyttää varmalta, että ennen pitkää tämä sota leviää myös Maapallolle. On myös valitettavaa mutta totta, että te siellä ette tavallisin asein pärjäisi edes yhdelle pienelle velhoarmeijalle, joten teidän olisi tietysti sulaa hulluutta nousta taisteluun jumaluuksia ja lohikäärmeitä vastaan. En halua pelotella teitä järjiltänne, mutta Maan tulevaisuus näyttää juuri nyt aika huonolta.

Vielä vähää aiemmin olisi tietenkin ollut täysin mahdotonta julkaista tällaista kirjaa, sillä monet tavanomaisemmatkin taikuutta käsittelevät tarinat ovat jääneet joskus painamatta. Nyt tilanne on kuitenkin hieman muuttunut. Maassa uskalletaan jälleen puhua taikueudesta, ja fantasiakirjoja pidetäänkin sinisilmäisesti pelkkinä satuina. Sata vuotta sitten halusin keksimaalaisten saavan tietää totuuden Pilkosta ja lohikäärmeistä. Tällä kertaa lähetän tämän kirjan teille, jotta teillä olisi edes pieni mahdollisuus selviytyä. Toki itse kirja on pelkkä seikkailutarina eikä tietenkään mitään muuta, pelkkää satua ja niin edelleen, mutta olen kirjoittanut sen siitä itsekkästä syystä, että saisin sen lukijat näkemään totuuden omaksi parhaakseen. (No, toki voitte itsekkin taikoa seinäänne muistilapun, joissa lukee: "Varo lohikäärmeitä – ne ovat kauniita, mutta purevat!" tai: "Velhoja on ihan oikeasti olemassa!", mutta valitettavasti pelkkä tieto ei ole sama kuin sen uskominen. Siihen vaaditaan ymmärtämystä, ja juuri sitä tarinat luovat.)

Ja siksi... siksi toivon, että luet tämän kirjan. Voit olla uskomatta siihen juuri nyt, mutta sitten aikanaan... tiedät mitä tehdä.

- PERUNA, 2015 Maan ajanlaskun mukaan -

Pohjoinen kermameri

Marsipaanivuoret

Pohjanpää

Kosva

Palturi

Pippurila

Rajala

Läntinen

Kermameri

Hampton

Talos

Willandia

Ivyri

Tomutia

Makkarapori

Kokkila

Suolamäki

Pastikasnotko

Sprii

Aitomaa

Viherlä

Keskivaltio

Vuohilaiho

Possupahna

Keskikaupunki

Wuulinmaa

Wooly

Ajurila

Velkien maa

Sänttä

Etelä

Pohjois

Tumpelo

Tumpelo

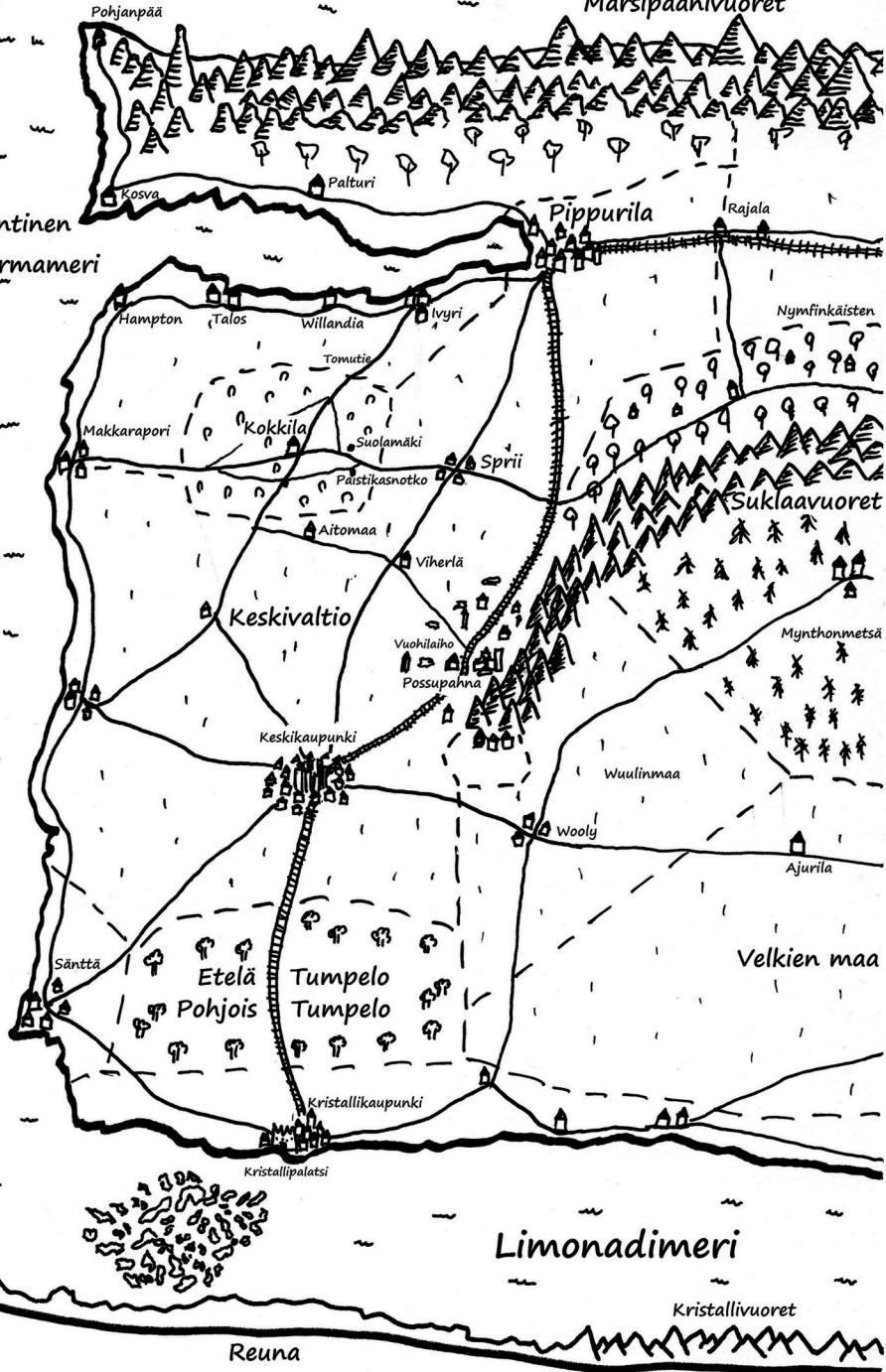
Kristallikaupunki

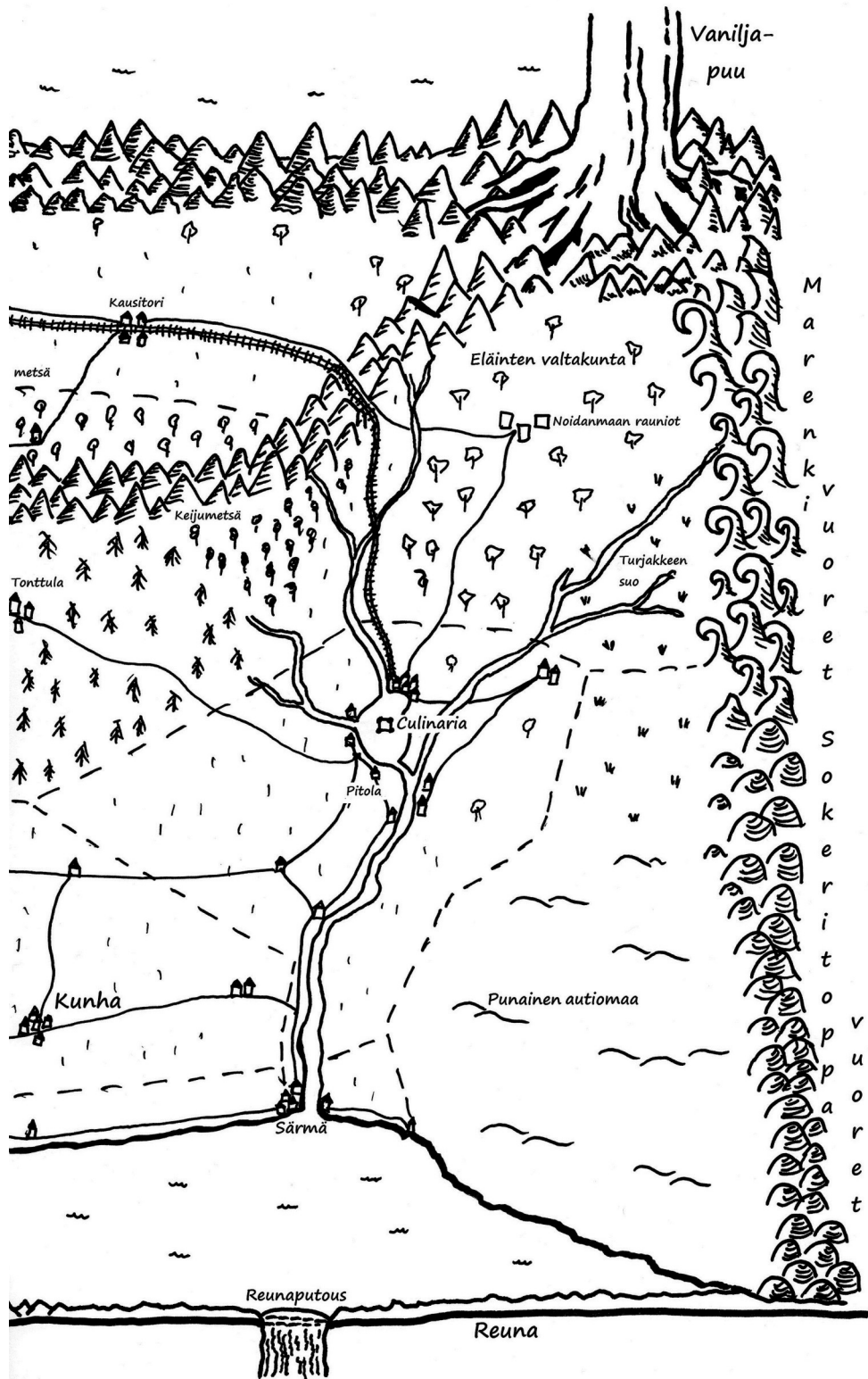
Kristallipalatsi

Limonadimeri

Kristallivuoret

Reuna

ENSIMMÄINEN NÄYTÖS

Pilko

Luku: 1. Kohtalokas teevieras

*Vuosi 1894 Maan ajanlaskun mukaan. Keksi-Maa, Herkkumaan
10. pitokunta, Kuulasmaan pitäjä, Suolamäen kartano.*

Pilko makasi kasvihuonetornin tasaisella lasikatolla ja katseli taivaalle.

Maitosuklaanruskean taivaankannen alla ei toistaiseksi ajelehtinut kuin muutamia utuisia pilvenhaituvia, mutta kauempana idässä näkyi laajempia, väriltään selvästi vaaleanpunaisia muodostelmia. Pilko ei ollut pilvien asiantuntija, mutta hattarapilvet hän erotti sadepilvistä helposti. Isoisä oli kertonut vaellelleensa itsekin kaukana idässä, jossa Punaisen Autiomaan kiehuvankuumat sokerilähteet purskauttivat sisältönsä säännöllisin välein ilmaan. Ja silloin kun tuuli oli suotuisa, kehräsi se kuumat sokeripisarat hattarahaituviksi ja kohotti ne taivaalle. Sadepilviin sekoituessaan sellaiset tietysti jättivät jälkeensä lähinnä makeaa sotkua jota kaikki perheenäidit kammosivat, mutta kun kuuma ja kuiva sää keräsi kokoon riittävän suuria hattarapilviä, oli odotettavissa jotakin parempaa. Suurimmat pilvet kulkeutuivat eri puolille Keksi-Maata, jossa tuuli lopulta repi ne joko pehmeiksi vaahtokarkkityynyiksi tai ohuen karamellikuoren suojaamiksi hattararakeiksi. Pilko ei siis tarkkailut säätä suinkaan huvikseen; hän suorastaan rakasti taivaskarkkeja.

Pilko kuuli kuinka häntä huudettiin, muttei viitsinyt vastata. Huutaja oli hänen äitinsä. Tämä epäilemättä halusi hänen jälleen kerran paimentavan kokkiseuralaistensa lapsia. Hänen piti kuulemma oppia johtamaan apulaiskokkeja keittiönsään. Ja juuri siitä keittiöroolista Pilko ei pitänyt.

”Pilko, minä näen sinut katon läpi! Vastaa minulle!”

Pilko kierähti sivulle ja kurkisti reunan yli alas kartanon pihamaalle. Hänen äitinsä Mesi seisoi pihalla hippuloiden täysvalkoisessa kokinpuvussa hame hultuten. *Ilmassa on ukkosta ja tulee edelleen suoraan idästä. Vaahtokarkkien todennäköisyys kasvaa koko ajan*, Pilko pohti hajamielisesti.

”Pilko! Kokkiseuran lapset eivät ole tänään mukana! Tee sen sijaan Eenokille päivällistä!”

”Hyvä on!” Pilko huusi takaisin ja nousi huokaisten istualleen. *Vai että sen sijaan?*

Häntä ärsytti huomata, miten itsestään selvänä äiti hänen osallistumistaan piti. Mutta entäpä jos hän ei halunnut oppia olemaan sosiaalinen tai saada ystäviä? Entä jos hänelle riitti hyvin opiskelu yksin tai Viljami-serkun johdolla? Miksi hänen olisi pitänyt olla kuten muut?

Toiset hänen ikäisensä hippulanuoret valmistuivat parhaillaan lapsuudesta saakka jatkuneesta kokkikoulutuksesta ja heitä alettiin pitää ammattilaisina. He jättivät vanhempansa ja lähtivät ensimmäisille omille työreissuilleen eri puolille Keksi-Maata kuin kisällit konsanaan. Pilkon koulutus sen sijaan vain jatkui ja jatkui.

Pilko ei kuitenkaan ollut katkera. Hän *halusi* pysyä kotona, niin uskomaton kuin ajatus useimpien mielestä tuntui olevan.

Pilko nousi seisomaan ja virnisti tuulen napatessa kiinni hänen keittiöesiliinastaan. Hän kääntyi ympäri nähdäkseen koko maiseman.

Tornin huipulta oli helppo nähdä koko tuo parin kilometrin laajuinen laakso, joka Suolamäkeä ympäröi. Molemmat luonnonmuodot olivat muisto joskus ammuin taivaalta pudonneesta suolakidetähdessä. Pilkon isoisä Eenokki, joka oli sukuperinteen mukaan kierrellyt ikänsä räiskäleenmyyjänä, oli ostanut Suolamäen vanhuudenpäiviään varten ja rakentanut mökkinsä paikalla ennen sijainneen suolakaivoksen viereen.

Pilkon lähestyvä syntymä taas oli saanut myös hänen isänsä ja äitinsä pysähtymään väliaikaisesti Eenokin nurkkiin, mikä oli antanut tälle ajatuksen Räiskäleiden sukutilan rakentamisesta. Isoisä oli alkanut pistää paikkoja kuntoon velhotuttujensa avustuksella, jolloin näiden uudet luotausloisut olivat yllättäen paikallistaneet syvälle maan ytimeen hautautuneen suolakidetähden toisen puolikkaan. Se oli entisen kaivostoiminnan aikaan jäänyt hippuloilta ja heidän kaivurinapaisiltaan kokonaan huomaamatta.

Koska velhot valmistivat tähtisuolasta piikeiksi kutsuttuja kristalleja energian ja loitsujen säilömistä varten, oli tähti niin haluttua tavaraa, että isoisästä tuli hetkessä yksi maailman rikkaimmista vanhuksista. Lastensa kanssa juteltuaan oli tämä kuitenkin päättänyt siirtää miltei kaiken omaisuutensa vielä syntymättömälle Pilkolle.

Niinpä hän, viisitoistavuotias hippulanuori, omisti nyt kaiken minkä saattoi tornistaan nähdä ja lisäksi vielä ”megatonneittain käypää valuuttaa, valmiina muutettavaksi kultakantaan”, kuten eräs velho oli asian ilmaissut. Tämä oli hänen kotinsa ja valtakuntansa. Hän ei kaivannut muuta.

Pilko laskeutui sisälle torniin ja jatkoi sen kasvihuonekerrosten läpi. Hän kääntyi tomosokeripursotusten ja marsipaani-patsaiden koristamalle leveälle käytävälle ja portaikkoon, päätyen lopulta alakerran keittiöön.

Vaikka Eenokki olikin tehnyt Pilkosta perijänsä, ei isoisä silti ollut tyytynyt pelkkään huvilaan viidellä viinikellarilla, vaan oli rakennuttanut Räiskäleiden suvulle kokonaisen loisteliaan kartanon. Sittemmin Mesi ja Pilko olivat edelleen laajentaneet sitä, hankkimalla kaikkea tuontikalojen kasvatusaltaista ja suurista kasvihuoneista aina maanalaisen vuoristorataan. Kartanon pihalla tietysti seisoi pitokeittiö Mesin kokkiseuran tarpeisiin, kun taas kartanon sisäkeittiö oli suunniteltu Pilkon keittiöopintoja varten.

Pilko pysähtyi kirjahyllylle ja valitsi päivällistä varten erään Viljamin hänelle jättämistä perinnereseptikirjoista. Hän levitti sen keittiön pöydälle ja alkoi tutkia vuorossa seuraavana olevan ohjeen merkintöjä.

Koska hippulat välttelivät jo lauseenkin mittaisten tekstien lukemista ja kirjoittamista, eivät he kirjoittaneet toisilleen kirjoja tai lukeneet lehtiä, eivätkä *varsinkaan* kirjoja. Parhaat reseptinsä he kuitenkin merkitsivät ylös, käyttäen siinä apuna eräänlaista viivoista, pisteistä ja muista yksinkertaisista symboleista koostuvaa koodistoa. Merkit sekä niiden ryhmittely ja järjestys kuvasivat ainesosia, valmistustapoja ja yhdistelyjärjestystä ”ilman sitä inhottavaa kielikuvallista koukerointia”, kuten he tapasivat sanoa. Reseptin herraksi taas jokaisen kuului päästä itse: kokeilemalla ja löytämällä sopivat ainesuhteet ja vaadittavat valmistusajat, sekä ennen muuta riittävällä harjoituksella.

Pilko kutsui paikalle yhden puutarhoista vastaavista tonttunaisista ja luetteli tälle tarvitsemansa raaka-aineet. Hän tiesi tontun kipaisevan pihalle ja lähettävän sitten matkaan sopivat elopatsaat. Ne taas hoitivat hankkimistehtävät uskomattoman nopeasti ja tehokkaasti. Vaikka kartanon pellot, kala-altaat, kasvihuoneet, puutarhat ja vihannesmaat sijaitsivat huomattavan laajalla alueella, toisi Tiitta-tonttu Pilkon pyytämät tarvikkeet hänelle jo muutaman minuutin kuluttua.

Tämän tietäen lähti Pilko itsekkin ulos. Hän hölkkäsi alarinteeseen, isoisän mökin lähelle rakennettuun juustolaan, jossa he Eenokin kanssa testasivat jatkuvasti uusia juustoreseptejä. Pilko oli jo sinä aamuna suolannut ja kääntänyt kypsymässä olevat juustot, mutta nähtyään kirjan ohjeen, päätti hän kokeilla siihen erästä lisävivahdetta. Hän maltoi harvoin tehdä edes klassisimpia reseptejä aivan ohjeen mukaan, ja tällä kertaa Pilko oli aivan varma, että eräs hänen kovimmista juustoistaan sopisi kalan kastikkeeseen kerrassaan täydellisesti.

Kiivetessään juustoineen takaisin kohti kartanoa, näki Pilko pihalla lyhyehkön, ihmisten tapaan hoikan miehen, joka näytti katselevan ympärilleen kuin olisi ensimmäistä kertaa paikalla. Heidän katseensa kohtasivat hetkeksi, jolloin mies virnisti hänelle. Tällä oli hörökorvat, hyvin lyhyet hiukset sekä yllään räikeän monivärinen T-paita, shortsit ja sandaalit. Pilko sai sen vaikutelman, ettei miehellä muuta tekemistä ollutkaan kuin virnistellä kaiken päivää ilman syytä. Ajatus moisesta joutilaisuudesta ärsytti häntä.

Pilko ylitti pihan ja mursi samalla maistiaisen hakemastaan juustosta. Luulta-

vasti ihmismies oli tulossa tapaamaan äitiä ja liittyi jotenkin tuleviin juhla-avusteluihin. Äidin seuraavat arvonnousujuhlat pidettäisiin jo kuukauden kuluttua, joten kaikenlaisia vihannesrahtareita, aputyöntekijöitä ja keikanjärjestäjiä vierailisi kartanossa pian jatkuvana virtana.

Ollessaan astumassa sisään keittiöön, vilkaisi Pilko vielä kerran mieheen. Tämä seisoi edelleen paikoillaan. Virnistelijä näytti jostakin syystä katsovan suoraan häneen.

Pilkon palatessa olivat hänen kaipaamansa vihannekset ja yrtit jo työpöydällä, kalojen uiskennellessa pienessä akvaariossa. Eikä tonttu ollut tietenkään jäänyt odottelemaan kiitoksia. Pilko aikoi juuri aloittaa marinointiliemen valmistuksen, kun huomasi äkkiä, että ulkona hiippaillut mies oli saapunut hänen perässään ääneti keittiöön ja istunut pöydän ääreen.

Pilko katsoi miestä niin liioitellun ärtyneesti ja paheksuvasti kuin viisitoistavuotias nuori vain osaa, kunnes äkkiä aisti tämän ympärillä leijuvan taikuustuoksen. Se sai hänet varuilleen.

Loitsut olivat aina kiinnostaneet Pilkoa kovasti. Vaikka hippulat eivät kyenneet ohjailemaan hileitä voidakseen taikoa kuten velhot, olivat he silti herkkiä taikuudelle. Hänkin erotti eri taikuuslajien tuoksut toisistaan yhtä helposti kuin appelsiinin grillipihvistä.

Esimerkiksi rakennusvelhojen loitsujäivät ja taikarakenteiden rippeet leijuivat ilmassa vielä tunteja näiden lähdön jälkeenkin, eikä niitä olisi sittenkään voinut sekoittaa vaikkapa puutarhan velhovalojen tai velholaitteiden levittämään, täysin erilaiseen taikatuoksuun. Tonttujen taikaesineet olivat niin ikään erilaisia, sillä ne eivät tuoksuneet lainkaan, kun taas velhotuotteet levittivät miltei aina ympärilleen hienonhienoa ylivuotoenergiaa. Ja näiden varsinaiset loitsut taas... no, niiden vaikutusalueella hippulat eivät yleensä viihtyneet.

Outo vieras kuitenkin tuoksui taikuudelta, jollaista nuorukainen ei ollut vielä koskaan tuntenut. Tämän auran tuoksu ei ollut ihmisen, velhon, nymfinkäisen, tontun, tai edes maahisen. Ja lisäksi se oli tavallaan paljon vahvempaakin. Tämän täytyi olla...

”Olet jumaluus.”

”Ja kerralla oikein! Terävä poika. Tuosta minä pidän!” Mies nosti jalkansa likaisine sandaaleineen suoraan ruokapöydälle ja alkoi sitten keikkua tuolillaan. ”Olisiko sinulla jotakin purtavaa?”

Pilko ei oikein tiennyt miten suhtautua. Kohteliaisuus vaati tietenkin tarjottelemaan vieraalle, mutta toisaalta tomua varisevien kenkien nostaminen pöydälle oli miltei anteeksiantamaton loukkaus. Ja mitä jumaluus muutenkaan täällä teki? Nämä pysyttelivät yleensä Culinarian erityispalveluiden lähettyvillä, milloin nyt yleensäkin viitsivät ottaa itselleen jokin kuolevaisille näkyvän hahmon tai ruu-

miin. Jumaluudet eivät poikenneet ohimennen teelle.

”Olin juuri valmistamassa... no ehkä suolatikkuja?” Pilko sanoi ja ojensi miehelle koristeellisen, posliinista valmistetun purkin, jonka äiti oli ostanut Maan tavaroita myyvältä ulottuvuuskauppiaalta. ”Ja kenties vähän teetä?”

”Jaa-a. Antiikkia. Kiinasta?” Mies alkoi pureskella kahta suolatikkua, vaikkei Pilko huomannut tämän edes avanneen purkin kantta. Samalla eräs hänen teekupeistaan ilmestyi tämän kädelle ja täytyi itsestään teellä. ”Jos en tietäisi paremmin, niin sanoisin, että Kohtalo on juuri nyt vitsikkäällä päällä”, jumaluus jatkoi ja virnisti leveästi.

”Mitä tarkoitat?” Pilko kysyi ja yritti keksiä, mistä vieras oikein puhui. Kartanossa oli paljonkin äidin hankkimia harvinaisia esineitä ja huonekaluja, mutta hän ei tiennyt, miksi jumaluus oli pitänyt vanhaa posliinipurkkia huvittavana. Hänen äidillään oli sisustuksen suhteen yllättävän hyvä maku.

”No sitä Kiinaa tietenkin! Siellä on hienoja maalauksia sinusta poika, ja niistä nymfinkäisistä! Vieläpä monen vuosituhannen takaa, vaikkei ulottuvuuslaivoja olekaan koskaan saatu käännettyä eri aikaan. Ja usko pois, olen yrittänyt monta kertaa, siitä saakka kun näin ne kuvat. Arvasin heti, että siinä oli jotakin merkityksellistä. Olen odottanut sinua.”

”Oletko ihan varma? Milloin sinä oikein näit ne?”

”Sillä ei ole merkitystä. Sillä taas on, että sinulla on suurten sankarien kyky taivuttaa omaa kohtaloasi ja vaikuttaa samalla koko muuhun maailmaan. Sinun kaltaisillesi kuolevaisille on aina paljon käyttöä!”

Pilko nielaishi. Hän alkoi pelätä arvaavansa, kenen kanssa jutteli.

”Mutta älä anna sen nousta päähän. Et tietenkään ole ainoa”, mies lisäsi ja maistoi varovasti teetään. ”Aika hyvää pelkäksi lehtivedeksi”, tämä huomautti.

”Oletko sinä *Kohtalo*?” Pilko kysyi varovasti. ”Se jumaluus, joka tarjoaa sankareille mahdollisuuksia tehtäviä, joista näiden pitää suoriutua saadakseen sinulta jotakin? Mutta etkö sinä olekin ollut alalla jo aika kauan, ja tuota... sellainen arvovaltaisen näköinen ja jotenkin pahaenteinen tyyppi?”

Jumaluus mulkaisi häneen muka synkästi, mutta virnisti sitten.

”Joskus olinkin. Mutta kävin Havaijilla ja törmäsin näihin hienoihin vetimiin! Uusinta uutta. Pitää seurata aikaansa, tai menettää vielä pelin.”

”Pelin?” Pilko vilkaisi vielä kerran miehen asusteita, jotka hänen mielestään ne olisivat sopineet paremmin linnunpelättimelle. ”Mutta miksi sinä olet täällä? Tai siis, en kutsunut sinua tai mitään. Ja mitä minä voisin muka tehdä? Olen pelkkä... kokki.” Pilko kurtisti kulmiaan. ”Tai siis... en minä ole lähdössä yhtään mihinkään! Joten älä yritäkään tulla sekoittamaan elämäni!”

Kohtalo hymyili herttaisesti. Vaikutelma oli pelottava.

”Ei, ei, ymmärsit ihan väärin. Ei *minun* tarvitse tehdä yhtään mitään. Paitsi odottaa. Ehkä kymmenen vuotta tai niillä main. No, joka tapauksessa, kunhan

”Tämä kirja on yhdistelmä vakavaa huumoria, velhotekniikalla maustettua piparitalorealismia sekä kertomus seikkailun löytämisestä.”

Keksi-Maa itse on omaa maailmaamme paljon vanhempi ja kummallisempi paikka, ja sitä voi monestakin syystä kutsua sen isoveljeksi. Se on taianomainen, tarunhohtoinen, mielikuvituksellinen ja outoudessaankin kovin kutsuvalta tuntuva maa, johon me fantasiasta ja keskiajasta viehättyneet ihmiset usein haikailemme.

Koska kuitenkin uskomme sen olevan meiltä yhtä suljettu kuin Paratiisin puutarha, emme osaa pyrkiä sinne kuin mielikuvituksessamme: kirjojen, pelien tai elokuvien kautta. Halumme uskoa taikuuteen ja näkymättömään on yhtä vanha kuin ihminen. Etsimme Luojaamme tai todellista kotiamme. Ja Keksi-Maa on osa tuota vastausta. Keksi-Maa on näet SE ALKUPERÄINEN fantasiamaailma.

Kuten kaikkien tarinoiden henkilöistä, löytyy J.R.R.Tolkienin tunnetuksi tekemästä Bilbostakin ripaus historiaa ja sokeripalan verran totuutta. Pilko Räiskäle ei kuitenkaan ollut hobitti, vaan hippula. Tämä kirja kertoo Pilkosta ja hippuloista, mutta vaikka tuntisitkin Hobittisi, älä kuitenkaan kuvittele, että tietäisit jotakin Pilkon todellisesta elämästä. Todellinen Pilko ei tapaa kääpiöitä tai puhaltele savurenkaita velhon kanssa, ei lähde matkaan varastaakseen lohikäärmeen aarteen tai juoksentele ympäriinsä hohtavaa miekkaa heilutellessen. Todellinen Pilko ei edes ole seniili poikamies tai pelkää sukulaistensa varastavan hopealusikoitaan. Ei sinne päinkään! Mutta mitä todellinen Pilko sitten tekee? Se sinun kannattaa lukea itse.

84.2

Kannen suunnittelu:
Kannen kuva: Mikko Leinonen

